

1988: verrassingsconcert in het Paard

De avond dat Prince er een fan bij kreeg

Zijn optreden in het Paard was het eerste verrassingsconcert dat Prince (Minneapolis, VS, 1958-2016) ooit gaf in ons land. Dit concert uit 1988 is óók legendarisch omdat er een bootleg uitkwam met zeer professionele en zuiver klinkende opnames. Die waren gemaakt in opdracht van Prince zelf en kwamen na een interne ruzie naar buiten. Als wraak. Onvergetelijke herinneringen. Ook voor Ron Fresen (Den Haag, 1958), politiek verslaggever van de NOS.

dat weten we zeker – en heeft gewoon zin om in een kleine zaal uit z'n dak te gaan. Na al die grote stadions met strak geregisseerde shows wil hij lekker jammen of nieuwe dingen uitproberen. Als Prince in de Kuip met zijn toegift bezig is, 'Purple Rain' of 'When Doves Cry', staat er al een behoorlijke rij gelukkigen achter de dranghekken. Zij hebben een polsbandje of een stempel, maar wij hebben nog niks en lopen zenuwachtig aan de andere kant van de hekken heen en weer. "Nico, als er maar één van ons naar binnen kan, ga jij," zeg ik.

Dan is er ineens weer een gerucht: om de hoek op de Lange Beestenmarkt staan ze polsbandjes te verkopen. Zwarte handel. Tachtig

bandje en vraagt me over het hek te klimmen.

Voor ik het weet, sta ik ook binnen. De zaal is nog tamelijk leeg, want de meesten blijven achterin bij de bar hangen. Het is mijn geluk, want plotseling zijn er ook veiligheidsmensen uit de entourage van Prince die een lint spannen. Ze willen niet al te veel mensen vlak voor het podium. Maar ik – die dus niet eens groot fan ben – sta toevallig wel net aan de goede kant van dat lint.

Eén biertje

Prince rijdt nu vast al op de A13. Nico moet zijn opnameapparatuur inleveren. Een kennis

ritme knalt ie er gelijk een solo uit met snijdende uithalen die zo zuiver en zo onverwacht mooi zijn. Vol ongeloof kijk ik dat begin aan, dit is wel Prince hoor die daar staat. Soms kijkt ie even terug.

"Show hands, how many are drunk?", vraagt ie bij het volgende nummer. Van de paar honderd aanwezigen in de zaal zijn er weinigen die hun hand opsteken. "Alright, you mean that you hear what we play tonight." En daar gaat het weer. Funky de nacht in. Om mij heen is genoeg ruimte om rond te lopen en te dansen. En behalve het knijpen in onze arm doen we dat ook. Hoe is het mogelijk dat je hier op donderdagavond relaxed staat te dansen op Prince die vlak voor je staat te genieten van zijn eigen lange improvisaties? Hij speelt een meesle-

Door Ron Fresen

Ik herinner me een prachtige, warme zomeravond, die donderdag 18 augustus 1988. Zo'n avond waarop je voelt dat er iets in de lucht hangt. De vakantie is net voorbij en ik ben met vrienden in de Zwarte Ruiter op de Grote Markt. Ineens is daar een gerucht dat je in de volle kroeg al snel van oor tot oor ziet gaan: Prince komt. Ja ja, het zal wel. Elke keer als er een grote naam in het land is, gaat er zo'n verhaal. Maar deze keer is het gerucht hardnekkig. Voor de zekerheid bel ik de avondverslaggever die bij Radio West dienst heeft, Nico Mokveld. Hij heeft het ook al van een andere collega gehoord en is met recorder en microfoon onderweg.

Prince speelt die avond in de Kuip het Nederlandse concert van zijn Lovesexy Tour. Nico is een grote fan van deze artiest, ik niet echt. Samen houden we vanaf de Grote Markt het Paard in de gaten. Daar is helemaal niks te zien wat wijst op iets bijzonders. Wat we dan nog niet weten, is dat er in de zeefdrukkerij in de kelder van het Paard in alle haast wordt gewerkt aan een affiche met concertaankondiging. Dan is er ineens ook het verhaal van mensen die in het Paard waren en die daar plotsklaps weggestuurd werden, want de zaal moest leeg. Kort daarna, nee het is niet waar: er worden dranghekken op de Prinsegracht neergezet. Het gerucht is waarheid geworden: PRINCE KOMT!

Zenuwachtig

We speculeren. Hij logeert in Hotel Des Indes –

Het in alle haast (18 augustus was een donderdag) gemaakte affiche van het verrassingsconcert van Prince.
Foto: PR

gulden, vraagt er een. Volgens Nico nu was het véél minder. Hij heeft te weinig geld bij zich en leent de rest van mij. Ik loop met hem terug naar de rij en wil hem net veel plezier wensen als ik mijn naam hoor roepen door een meisje dat ik ontmoet heb op het North Sea Jazz (toen nog gewoon in Den Haag!). Ze heeft een extra

aan de andere kant van het lint is zo aardig nog een biertje voor ons te halen. Het enige die nacht. Het licht gaat uit, er is gefluit, gejoel. Dan een roffel op de drums. Nee maar, daar zit Sheila E. En dan staat hij er ook ineens, veel kleiner dan ik dacht, nog geen vijftien meter van me vandaan. Hij hangt een gitaar om en het is gelijk duidelijk: Prince is gekomen om helemaal los te gaan. Boven op een strak funky

'Show hands, how many are drunk? Alright, you mean that you hear what we play tonight'

pende versie van 'Just my imagination' en houdt maar niet op. Wat een concert en wat een genot om HEM van zo dichtbij te aanschouwen. Voor mijn gevoel duurt het wel bijna twee uur.

Het laatste nummer heet 'I'll take you there', en na weer een opzweepende funky gitaarsolo (de zoveelste die dwars door me heen gaat) neemt hij afscheid met de woorden 'Thank you, God is Love'. Het is diep in de nacht als we buitenstaan. Nico heeft zijn recorder weer terug en interviewt bij de ingang van het Paard concertgangers die het nog altijd niet kunnen geloven. Prince heeft er een fan bij. Het bier was dan wel onbereikbaar, maar we zijn dronken van geluk en opwinding. Wij waren erbij.

Toen vorige week het nieuws kwam dat Prince was overleden, had ik app-contact met Nico Mokveld. Hij bekende me dat ie de dag na het concert expres door de Spuistraat was gaan lopen in de hoop bekenden tegen te komen die dan zouden vragen: 'Hoe gaat het met je?' En dat ie dan...